

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **J. K.**, . zast. JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem, se sídlem Mírové nám. 157/30, Litoměřice, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1 (původně Ministerstvo financí), zast. JUDr. Alanem Korbelem, advokátem, se sídlem nám. 14. října 3, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2009 čj. 39/45 358/2009-392

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Vladimíru Nedvědovi se přiznává odměna ve výši 8.640,- Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobce podal dne 15.10. 2009 u Městského soudu v Praze blanketní žalobu, kterou se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 22.12. 2008 č.j. 14578/08-1100-500331, kterým bylo zastaveno řízení dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o správě daní a poplatků, ve věci žádosti o povolení obnovy řízení dle ustanovení § 54 zákona o správě daní a poplatků, na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998, pro zmeškání zákonné lhůty.

Podle novely zákona č. 531/1990 Sb. o územních finančních orgánech provedené zákonem č. 199/2010 Sb., účinným do 1. 1. 2011, přešla z Ministerstva financí na Generální

finanční ředitelství pravomoc rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím vydaným finančními ředitelstvími. S ohledem na § 69 s. ř. s. proto soud nadále jednal na místě žalovaného s Generálním finančním ředitelstvím.

Žalobu doplnil soudem ustanovený zástupce žalobce podáním doručením soudu dne 5.2. 2010. Uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného trpí vadami, které mají za následek jeho nezákonnost. Uvádí, že podle § 55 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků při změně místní příslušnosti rozhoduje o návrhu na obnovu řízení správce daně, který je místně příslušný v době podání návrhu. Žalobce dopisem ze dne 27.11. 2001 žádal o změnu místní příslušnosti a je tedy přesvědčen, že žalovaný z úřední povinnosti se otázkou místní příslušnosti má zabývat. Žalovaný stejně jako Finanční ředitelství v Ústí nad Labem si nevyřešili otázku místní příslušnosti, v tom spočívá vada řízení, neboť je tvrzeno, že Finanční ředitelství v Ústí nad Labem nemohlo o žádosti rozhodnout a řízení zastavit. O žádosti o obnovu řízení tak rozhodl místně nepříslušný správce daně a tím došlo k porušení ustanovení § 55 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Na základě této skutečnosti měl žalovaný rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem zrušit a nikoliv odvolání zamítnout.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 30.9. 2010, uvedl, že žalobu nepovažuje za důvodnou. K tomu uvedl, že Finanční ředitelství rozhodlo o návrhu na delegaci místní nepříslušnosti rozhodnutím ze dne 18.11. 2002 č.j. 12583/150/02, a to tak, že se návrhu nevyhovuje. Žalobce tak byl od roku 1993 nepřetržitě registrován pouze u jediného místně příslušného správce daně, tj. u Finančního úřadu v Libochovicích. Předmětná rozhodnutí proto vydávali místně příslušní správci daně.

V rámci nařízeného veřejného jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních. Zástupce žalobce navíc oproti v žalobě uplatněných námitek uvedl, že „nesouhlasí data ohledně místní delegace“ a že „by se soud mohl zabývat nicotností podkladových rozhodnutí“.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve správním spise jsou založeny následující pro rozhodnutí v této věci podstatné písemnosti:

Žádost žalobce o delegaci ze dne 4.12. doručená 7.12.2001,

Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 18. 11. 2002 č.j. 12583/150/02, kterým nebylo vyhověno návrhu žalobce na delegování místní příslušnosti správce daně na jiný finanční úřad,

Rozhodnutí o osvědčení registrace ze dne 13.10.2004 a ze dne 7.2.2007,

Platební výměr Finančního úřadu v Libochovicích ze dne 5.12.2001, č.j. 25431/01/197970/1619, kterým byla žalobci vyměřena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 1998,

Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 13. 9. 2002 čj. 4337/110/1/02, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru ze dne 5.12.2001,

Návrh žalobce na obnovu řízení ze dne 11. 10. 2007, mj. ve věci daně z příjmu fyzických osob za rok 1998,

Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 11. 4. 2008 čj. 4898/08-1100-500331, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení,

Odvolání žalobce ze dne 23. 5. 2008 proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 11. 4. 2008,

Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 7. 11. 2008 čj. 39/65 262/2008-392, kterým bylo rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 11. 4. 2008 zrušeno,

Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2008 čj. 14578/08-1100-500331, kterým bylo řízení o žádosti žalobce o obnovu řízení zastaveno podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o správě daní a poplatků.

Odvolání žalobce ze dne 31.1.2009 proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2008.

Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2009, čj. 39/45 358/2009-392, napadené žalobou, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 22. 12. 2008.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o obnově řízení, kterým bylo zastaveno řízení dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) daňového řádu, tj. pro zmeškání zákonné lhůty.

Žalobce v podané žalobě však nebrojí proti nesprávnému posouzení důvodu, na základě něhož došlo finančními orgány k zastavení řízení, nýbrž dovolává se nezákonnosti napadených rozhodnutí s poukazem na ust. § 55 odst. 3 daňového řádu, dle něhož při změně místní příslušnosti rozhoduje o návrhu na obnovu řízení nebo ji nařizuje správce daně, který je místně příslušný v době podání návrhu.

Obecně lze konstatovat, že ust. § 4 daňového řádu stanoví přesná pravidla o určení místní příslušnosti, a to podrobně pro různé situace. Podle ust. § 4 odst. 1 daňového řádu se místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak v tomto nebo ve zvláštním zákoně, řídí u fyzické osoby bydlištěm v České republice, jinak místem, kde se převážně zdržuje, tj. v němž pobývá nejvíce dnů v roce. Pro účely tohoto zákona se rozumí bydlištěm fyzické osoby místo trvalého pobytu. Trvalým pobytem je pobyt v místě stálého bydliště občana, a to zpravidla v místě, kde má rodinu, byt nebo zaměstnání.

Daňový řád v témže ustanovení stanoví, že může být místní příslušnost upravena i na jiných místech daňového řádu nebo i v jiných právních předpisech. Tak tomu je i v případě řízení o obnově řízení konaného dle § 55 daňového řádu. Citované ustanovení ve svém

prvním odstavci jednoznačně určuje, že obnovu řízení povolí nebo nařídí *správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni*. Termín „rozhodl“ jasně určuje, že orgánem příslušným k provedení tohoto řízení je daňový orgán, který již ve věci jednou rozhodoval. Daňový řád obsahuje v § 55 odst. 3 pravidlo, podle kterého „*při změně místní příslušnosti rozhoduje o návrhu na obnovu řízení nebo ji nařizuje správce daně, který je místně příslušný v době podání návrhu*“. Zde zákonodárce měl v úmyslu připustit následnou změnu příslušnosti orgánu povolaného k provedení řízení o obnově řízení. Vzhledem k tomu, že příslušnost odvolacího orgánu se odvíjí od příslušnosti správce daně, lze si představit, že taková situace může nastat u fyzické osoby zejména v případech změny místa trvalého pobytu do obvodu jiného správce daně.

Z listin předložených žalovaným má soud za prokázané, že předmětem posouzení napadeného rozhodnutí o obnově řízení se stala žádost o obnovu řízení ze dne 11.10.2007, kterou podal u Finančního ředitelství v Ústí nad Labem žalobce, a to ve věci rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 13.9.2002 čj. 4337/110/1/02, jímž mu byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1998.

Žádost o obnovu řízení podal J. K. bydlící na adrese R. 247, L. V době podání návrhu byl J. K. zaregistrován u správce daně, a to u Finančního úřadu v Libochovicích, a bylo mu přiděleno daňové identifikační číslo CZ X, o čemž svědčí jak Osvědčení o registraci ze dne 13.10.2004 čj. 23735/04/197970/1473 vydané Finančním úřadem v Libochovicích, tak Osvědčení o registraci ze dne 7.2.2007 č.j. 5631/07/197970/1473 vydané Finančním úřadem v Libochovicích. Tato osvědčení o registraci prokazují rovněž skutečnost, že žalobce byl s účinností od 29.3.1993, včetně doby podání předmětné žádosti o obnovu řízení, nepřetržitě registrován u jednoho správce daně, a to Finančního úřadu v Libochovicích. Osvědčení o registraci ze dne 7.2.2007 pouze reagovalo na skutečnost, že zatímco při vydání Osvědčení o registraci dne 13.10.2004 měl daňový subjekt J. K. adresu trvalého bydliště v ul. R. 247, L., při vydání Osvědčení o registraci dne 7.2.2007 změnil daňový subjekt J.K. adresu trvalého bydliště na ul. R. 67, L.

Místní příslušnost Finančního úřadu v Libochovicích jako správce daně daňového subjektu J. K. byla určena v souladu s ust. § 4 odst. 1 daňového řádu.

O žádosti žalobce o obnovu řízení ze dne 11.10.2007 správně rozhodovalo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, neboť žalobce se předmětnou žádostí dožadoval obnovy řízení ve věci rozhodnutí ze dne 5.12. 2001, čj. 25431/01/197970/1619, kterým byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1998, jež bylo potvrzeno rozhodnutím Finančního ředitelství v Ústí nad Labem o odvolání ze dne 13.9.2002 čj. 4337/110/1/02, když ve smyslu ust. § 55 odst. 1 daňového řádu obnovu řízení povolí nebo nařídí správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

V podané žalobě tvrdí žalobce, že došlo ke změně místní příslušnosti, z čehož dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí o zastavení řízení.

Soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že k tvrzené změně místní příslušnosti daňového subjektu nedošlo. Místní příslušnost správce daně daňového subjektu J. K. od 29.3.1993, včetně doby podání návrhu na obnovu řízení, se nezměnila, naopak bylo

prokázáno, že o návrhu žalobce o obnovu řízení ze dne 11.10.2007 rozhodl místně příslušný správce daně. Tvrzená nezákonnost tedy zjištěna nebyla.

Pro úplnost soud uvádí k poukazu žalobce na jeho žádost o změnu místní příslušnosti, již se žalobce domáhal dle žaloby již dopisem ze dne 27. 11. 2001 a svou žádost následně doplňoval, že součástí předloženého spisu je rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 18.listopadu 2002, č.j. 12583/150/02, v němž bylo rozhodnuto tak, že se návrhu na delegování místní příslušnosti správce daně nevyhovuje. Pro upřesnění nutno také zmínit, že žádost o změnu místní příslušnosti podal žalobce prvně 4.12.2001, nikoliv 27.11.2001, jak tvrdí v žalobě.

Závěrem soud uvádí, že námitku nesprávně posouzené místní příslušnosti nelze vztáhnout na napadené rozhodnutí Ministerstva financí, které bylo nepochybně místně příslušným orgánem oprávněným vydat napadené druhostupňové rozhodnutí.

K námitkám vzneseným zástupcem žalobce u jednání, soud uvádí, že pro nekonkrétnost první z nich nelze přezkoumat a navíc byla podána po lhůtě pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), a pokud jde o tvrzenou nicotnost, soud přezkoumává nicotnost správních rozhodnutí napadených žalobou z moci úřední a v daném případě ji neshledal, neboť netrpí vadami způsobujícími nicotnost (viz. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29.12.2005, čj. 4 As 53/2004-73).

Soud dospěl k závěru, že i v případě, pokud by v daném případě bylo napadené rozhodnutí vydáno místně nepřislušným správním orgánem prvního stupně, nemohlo dojít ke zkrácení práv žalobce, jenž by mělo za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Je tomu tak z toho důvodu, že takováto vada rozhodnutí by nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, když bylo rozhodováno věcně příslušným správním orgánem odborně vybaveným k posouzení. Takové pochybení by nemohlo zasáhnout do veřejných subjektivních práv adresáta správního aktu, neboť pro jeho sféru není vůbec podstatné, zda bylo vydáno místně příslušným správním orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediné, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č.j. 2 Afs 159/2006-138). Lze pouze dodat, že žalobce námitku místní nepřislušnosti správního orgánu prvního stupně v průběhu odvolacího řízení nenamítal a zkrácení svých z jiné skutečnosti než právě z důvodu vydání rozhodnutí místně nepřislušným orgánem v prvním stupni řízení v žalobě netvrdí, potažmo ani neprokazuje.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Soud dále přiznal ustanovenému zástupci odměnu za zastupování žalobce, a to za tři úkony právní služby (převzetí věci a první porada s klientem, doplnění žaloby a ústní jednání před soudem) po 2.100 Kč, k tomu třikrát režijní paušál po 300 Kč. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů tak činí 7.200,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty,

jíž je ustanovený zástupce plátcem, ve výši 1.440,- Kč. Celkem tedy náleží ustanovenému zástupci částka 8.640,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 10. května 2011

Mgr. Jana Brothánková v.r.

předsedkyně senátu